

ΗΤΟΣ Δ'.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. 171

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμή ετήσιας συνδρομής προπληρωτέας διά μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διά δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Μαΐου 1882.

ΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟΝ
(Φιντασμογορία.)

Ἐν τῷ πεζοδρομίῳ τῆς οδοῦ Σταδίου. Ὁ πρωθυπουργὸς εἰσέρχεται ἐκ τοῦ Βουλευτηρίου καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν του. Ὅπισθεν του ἀκολουθοῦν οἱ πρωτοβεστιάριοι, οἱ πραιπόσιτοι, οἱ τελειόφοιτοι τοῦ κόμματος, οἱ ἀνήλικες, οἱ κατηγούμενοι, σπεῖρα πυκνὴ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας διακρίνονται ρεδιγγόται, φουστάνελλαι, μπαστούνια, γιλέκα ἄσπρα, καζάκαις κόκκινες, καπέλλα ὑψηλά. Ἀκούονται, ψιθυροὶ, ξεροβηξήματα, καὶ ὁ κρότος τῶν ὑποδημάτων τοῦ σταμὸύλη θλιβερώς συρομένων ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου. Μόλις φθάνουσιν εἰς τὸ οὖς τῶν διαβατῶν λόγοι διακεκομμένοι. — Ὅταν ἐκατηγόρησεν ὁ Πίττ... — Θέλομεν μὰ τὸν ἄη Γεράσιμο... — Ἡ Κωπατῆς... — Ἐξήντα ὀκτώ εἰν' ἐκείνοι... — Μ' ἐστράβωσεν ὁ Δημοτρακάκης μὲ τὰ σάλιά του... — Διωρίσθης εἰς τὴν Βάρναν;...

Τέλος ὅταν φθάνουν εἰς τὰς Θερμοπύλας τοῦ Καραπάνου ἡ σπεῖρα μὴκύνεται, καθεὶς ὑποχωρεῖ καὶ ἀφίνει νὰ περὶσση πρώτος ὁ πρωθυπουργός. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν πλῆσιάζει εἰς τῶν ἀδελφοθέων.

- Λοιπὸν, κύριε πρόεδρε; τὸ κατηγορητήριον;...
- Tha ghini avrion!
- Ὁ ἀδελφόςθεος μεταδίδει τὴν εἰδήσιν εἰς τὸν ὀπισθεν αὐτοῦ, καὶ οὗτος πάλιν εἰς τὸν ἄλλον, καὶ οὕτω καθεξῆς καὶ ἡ λέξις μεταδιδόμενη ἀπὸ στόματος εἰς στόμα φθάνει μέχρι τοῦ τελευταίου.
- Αὔριον.
- Αὔριον.

- Αὔριον, χωρὶς ἄλλο.
- Αὔριον, τὸ εἶπεν ὁ πρόεδρος.

* *

Ὁ πρωθυπουργὸς μόνος ἐν τῷ δωματίῳ του, ἐνώπιον τῆς Τραπεζῆς του ἐφ' ἧς κεῖται φύλλον χάρτου ἄθικτον, κορδύλιον καὶ μελάρη. Νὰ γείνη ἢ νὰ μὴ γείνη; that is the question. Ἄς ἴδωμεν. (ἀριθμεῖ ἀρὰ ἐν τὰ κομβία τοῦ γιλέκου του). Νὰ γείνη, νὰ μὴ γείνη, νὰ γείνη, νὰ μὴ γείνη, νὰ γείνη. Νὰ γείνη! ἰδοὺ τὸ λέγει καὶ τὸ μαντιεῖον, πρέπει νὰ γείνη. (Λαμβάνει τὸ κορδύλιον καὶ χαράσσει ἐπὶ τοῦ φύλλου τοῦ χάρτου ἐν Κ κεφαλαῖον καὶ ἔπειτα μετὰ τινος ἐνδοιασμοῦ ἐν α, διὰ μιᾶς ἀποθέτει τὴν γραφίδα. Ἄλλ' ἂν μοῦ γείνη καὶ ἐμέ; ... Γιὰ νὰ ἰδοῦμε καλλίτερα. (Μετρεῖ ἐκ νέου τὰ κομβία τοῦ γιλέκου του καὶ ἀνακαλύπτει ὅτι λείπει ἐν ἀπὸ τὴν θέσιν του.) Ἄ! λείπει ἓνα! Τώρα τί θὰ γείνη; νὰ γείνη ἢ νὰ μὴ γείνη; (Εἰσέρχεται εἰς τῶν συντακτικῶν τῆς Ὄρας.)

- Λοιπὸν, κύριε πρόεδρε τί ἄρθρον θὰ γράψωμεν;
- Ἐν ἀπὸ τὰ συνήθη.
- Γράψετε παρακαλῶ τὴν πρώτην φράσιν γρήγορα διότι εἶνε ἀργά. (Ὁ πρωθυπουργὸς λαμβάνει ἐν φύλλον καὶ γράφει τὴν πρώτην φράσιν «Οἱ ἄρτι ἐκπεσόντες τῆς ἐξουσίας» καὶ τὴν τελευταίαν «... τοὺς ἀναμένει ἐμείλικτος ἡ τιμωρία τοῦ λαοῦ.» καὶ τὸ δίδει.)
- Γεμίστε το παρακαλῶ.

* *

Τὴν ἐπαύριον πυκνὸν πλῆθος ἀπὸ περάτων τῆς πρωτευούσης συνελθὼν ἴσταται ἐξῶθεν τοῦ βουλευτηρίου, σωματοφύλακες βουλευτῶν, ὑπάστυνόμοι παυθέντες, μνηστῆρες προξενίων, ἀλαταποθηκάριοι, πάντες οἱ μεριμνῶντες περὶ τῶν

συμφερόντων τῆς πατρίδος συνωστίζονται καὶ ἐρωτῶσιν ἀλλήλους.

- Λοιπὸν σήμερον;
- Σήμερον.
- Ἡ Νέα Ἐφημερίς λέγει ὅτι σήμερον ἀφεύκτως . . .
- Καὶ ὁ Αἰὼν, καθ' ὅς ἔχει θετικὰς πληροφορίες . . .
- Ἔτσι φαίνεται; ποῖος ὀμιλεῖ μέσα;
- Ὁ Δουζίνας, διὰ τοὺς εἰσπράκτορας τοῦ δημοτικοῦ φόρου . . .

Μετ' ἄλιγον κατέρχεται τις; σπεύδουν καὶ τὸν ἐρωτῶσι.

- Τίς ὀμιλεῖ; . . .
- Ὁ Δημητρακάκης; ὀμιλεῖ περὶ τοῦ βορβόρου τῆς Κωπαίδος.

Καὶ ἐν τοσοῦτῳ ἀναμένοντες θεωροῦν τὸν ἵπποσιδηρόδρομον διερχόμενον διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, καὶ ὀμιλοῦν περὶ αὐτοῦ καὶ ἡ ὄρα παρέρχεται. Ἐξέρχεται ὁ πρωθυπουργὸς μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του, καὶ εἰς τὸ πεζοδρόμιον ἐπαναλαμβάνεται ἡ πρώτη σκηνή.

- Καὶ τὸ κατηγορητήριο, κύριε πρόεδρε;
- *Anrion dioti den eteliosse.*
- Αὔριον.
- Αὔριον.

* *

Ὁ πρωθυπουργὸς πρὸ τῆς τραπέζης του. Νὰ γείνη; νὰ μὴ γείνη; πρέπει νὰ γείνη. Ἄν δὲν γείνη τί θὰ ποῦν ὅτι ἔγεινε; (προσθέτει εἰς τὴν συλλαβὴν *Κα ἕνα τ.* Ἀκούεται αἴφνης ἡ φωνὴ τοῦ παιδός, ὃν κατὰ μίμησιν τοῦ Φιλίππου ἔχει καὶ ὁ πρωθυπουργὸς ἀφότον ἀρέλαβε καὶ τὰ τρία ὑπουργεῖα.

- Χαρίλαε, μέμνησο ὅτι Τρικούπης εἶ.
- Βέβαια; δὲν πρέπει νὰ γείνη; ἀλλ' ἂν δὲν γείνη ἡ πλειοψηφία τί θὰ γείνη; Εἶνε ἀνάγκη νὰ γείνη, (προσθέτει ἕνα η καὶ ἕνα γ) καὶ ὅς γείνη ὅτι ἂν γείνη (προσθέτει ἕνα ο καὶ ἕνα ρ). Ἀλλὰ πάλιν ἂν γείνη; . . . (σιγαματῶ; εἰσέρχεται εἰς τῶν συντακτῶν τῆς Ὠρας ἀκροποδητεῖ καὶ βλέπων ἐπὶ τοῦ χάρτου γεγραμμένην τὴν λέξιν Κατηγορ ἀναφωνεῖ.

- Ἄ, τὸ κατηγορητήριο! λοιπὸν θὰ γείνη;
- Τί κατηγορητήριο; ἀπατάσαι.
- Πῶς; δὲν γράφετε κατηγορητήριο;
- Ὅχι φίλε μου; γράφω στίχους.
- Στίχους;
- Βέβαια.

Καὶ ἀποτελειῶνων τὴν φράσιν ὁ πρωθυπουργὸς εἰς τὸν ἔκθαμβον συντάκτην ἀπαγγέλλει τοὺς ἐξῆς στίχους:

*Κατηγοροῦν τὴ γάτα μου καὶ μοῦ τὴ λένε γρήα
Πῶχει τὰ μάτια γαλατὰ καὶ τὴν οὐρὰ μακρὴ!*

ANEMOMAZOMATA

Μετὰ τὴν τελευταίαν ἐν τῷ Βουλευτηρίῳ συμβῆσαν σκηνὴν τῆς δι' ἀναστάσεως ψηφοφορίας ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου περὶ παρατάσεως προθεσμίας πρὸς δῆλωσιν φυτειῶν, ἥτις ἠκυρώθη,

ὁ πρωθυπουργὸς θέλων νὰ μὴ ἀφηνιάζῃ εἰς τὸ ἐξῆς τὸ κόμμα του, ἀπεφάσισε νὰ δένη τοὺς βουλευτὰς τῆς συμπολιτεύσεως εἰς τὰ θρανία των καὶ νὰ τοὺς λύῃ μόνον ὅταν θέλῃ νὰ ἐγερθῶσι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ψηφοφορίας. Ὡστε ἡ ἀνάστασις τῶν κυρίων βουλευτῶν ἐπέφερε τὴν σταύρωσιν τῆς θελήσεώς των.

* *

Μεταξὺ τῶν μεγάλων ἡρώων θὰ καταλέγηται εἰς τὸ ἐξῆς καὶ ὁ βουλευτὴς κ. Ζέγγελις, ὅστις κατεψήφισε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ τροπολογίαν, καὶ θὰ κρίνηται ἀνώτερος τοῦ Βρούτου καὶ τοῦ Ἀριστοδήμου. Αὐτοὶ ἔσφαξαν τὰ τέκνα των καὶ ἔσωσαν τὰς πεποιθήσεις των· ἐνῶ δ κ. Ζέγγελις ἐφόνευσε τὴν θυγατέρα του τροπολογίαν καὶ μαζὶ με αὐτὴν ἐφόνευσε καὶ τὰς πεποιθήσεις του.

* *

Ὅταν εἶνε σελήνη δὲν φωτίζονται οἱ δρόμοι τῆς πόλεως; ἔχει καλῶς. Ἄλλ' ὅταν ἡ σελήνη ἀδιαθετῇ καὶ μένει κρυμμένη τότε ποῖος θὰ φωτίζῃ τὴν πόλιν; Ἀφοῦ προστρέχει εἰς τὴν Σελήνην ὁ δῆμος, διατί δὲν προστρέχει καὶ εἰς τὸν Ἡλιον τοῦ κ. Πύργα καὶ δὲν ἀναθέτει εἰς αὐτὸν τὴν ἔκτακτον ταύτην ὑπερσίαν;

* *

Ἡ Νέα Ἐφημερίς ἀναγράφουσα τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκαστοτε λουομένων εἰς τὰ ποδόλουτρα τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ φαίνεται ὡς νὰ δημοσιεύῃ δελτίον . . . τῆς υγείας τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ.

Θέατρα

ΑΠΟΛΑΩΝΟΣ. Τὸ ἐρημητήριο τοῦ κώδικος μελόδραμα ἄνευ θεατῶν, ἄνευ ἐργολάβων, καὶ ἄνευ πράξεως.

ΟΛΥΜΠΙΑ. Ἄττα μελόδραμα τοῦ κ. Τσόχα, συγγραφεὶς ὑπὸ τῆς Ἐφημερίδος καὶ τῆς Νέας Ἐφημερίδος. Πολλὰ λόγια, πολλὰς σκηνογραφίας, πολλὰ πυροτεχνήματα. Προσχῶς περὶ αὐτοῦ.

Ἄρκουσαν, νομίζομεν, ἀνέπτυσεν ὁ Ἄσμοδαῖος αὐστηρὰτητα εἰς τὰ Θεβαῖκά ὅπως ἐκτιμηθῇ ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ ἀφανακτῆσει ἡ ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας διαμαρτύρησις αὐτοῦ διὰ τὴν ἐν τῷ Μενδρεσῆ κάθειρξιν τοῦ ἀτυχοῦς Βελόντζα. Τὸν Μενδρεσῆ, ὅπως ἔχει, θεωροῦμεν φυλακὴν ἀναβίαν πολιτισμένου ἔθνους καὶ δι' αὐτοῦς ἔτι τοὺς χυδαιστάτους κακούργους, πολλῶ μᾶλλον θεωροῦμεν ἀπάνθρωπον κατὰ πρεπῆ τὴν ἐν αὐτῷ κάθειρξιν ἀνδρὸς ἀμαρτήσαντος μὴ ἐν δημοσίου ὑπαλλήλου οὐχ ἥττον τυχόντος ἀγωγῆς καὶ ἐκπαίδευσσεως, καθέξαντος δὲ παρὰ τῷ ἀνωτάτῳ πολιτικῷ ἐπιτελείῳ θέσιν διακεκριμένην. Ἄλλως ἀρκούντως καὶ ἀλλοτρίωτατά μάλιστα ἐτιμωρήθη καὶ τιμωρεῖται ἠθικῶς ἀπὸ τοῦ κροῦ χρόνου, ἵνα μὴ προστίθενται εἰς τὴν ἠθικὴν ἀφροσύνην καὶ αἱ ἐξευτελιστικαὶ βάσανοι τοῦ πνιγεροῦ καὶ διὰ τὸν Μενδρεσῆ ἐν ὄρα θέρους. Ἐλπίζομεν αἱ ὀλίγα αὐτὰ λέξεα νὰ ἐνεργήσωσιν ἐπὶ τῆς συνειδήσεως τῶν ἀρμοδίων.